

Olivera Vukotić

MIODRAG MIŠKO PETROVIĆ

Galerija Hart, oktobar 2006.

Zena – kao lajt motiv, inspiracija ili nevidljiva pokretačka snaga oduvek je bila prisutna u umetnosti. Još od vremena praistorije odnosno tzv. Vilendorfske venere pa sve do danas ona je muza mnogih umetnika a samim tim i jedna od najčešćih likovnih predstava u istoriji umetnosti. Bilo da je simbol plodnosti, kao pomenuta skulptura ili pak majčinske ljubavi, lepote, erotičnosti ili nečeg drugog, retki su umetnici koji se u svom stvaralaštvu barem na trenutak nisu ovom temom bavili. Nezavisno od vremena i meridijana na

kojem su nastajale, kao i medija u kojem su realizovane, vizuelne pojavnosti ovog motiva nikada nisu bile iste. Umetnik stvara ono što svojim najintimnijim čulima zapaža, ekspresiju svoga bića i zato ne postoje dva umetnika koja na isti način tretiraju ovu temu.

Slikar Miodrag Miško Petrović svoju likovnu poetiku temelji upravo na ženskoj figuri koja u njegovom stvaralaštvu dobija autentično percipiranu pojavnosti. Ženski aktovi kao prerogativ u tematskom sloju ovog autora, svoje otelotvorenje imaju u kompozicijama koje su, kako to njihovi nazivi ukazuju, posvećeni Afroditi – grčkoj boginji lepote i čulne ljubavi (rim. Venera). Međutim, nasuprot starim Grcima koji su koristili mimezis kao primarnu komponentu u građenju svojih umetničkih dela, Petrović Afroditu uzima samo kao početni impuls

u komponovanju likovni simfonija, jer upravo ova grčka boginja predstavlja simbol svega onoga što je žena oduvek bila. Doslednost, ne samo tematska već i likovno–jezička, odlikuje sve izložene kompozije. Različita likovna rešenja nastala su kao rezultat neiscrpne riznice emocija koju autor transponuje kroz igru površina i boja. Ove tematske varijacije, kao svojevrsan izazov kojem Petrović smelo prilazi, rezultiraju kompozicijama koje posmatrano pojedinačno, iako istog likovnog rukopisa, su takve da svaka od njih poseduje nešto novo, drugačije i neponovljivo u odnosu na ostale.

Jasno raščlanjena kompozicija, geometrijski kolažirano građen centralni motiv i njegova koloristička zvonkost, zajedno sa odsustvom pozadine čine osnovne postulate Petrovićeve ikonografije. Ove kompozicije geometrijskog ekspresionizma svedene su u svojoj osnovnoj strukturi jer autor teži da pojed-

nostavljene likovne forme deluju upravo snagom likovnog izraza. U tom kontekstu treba posmatrati i odsustvo pozadine, odnosno njenu monohromnost koja je u funkciji dodatnog pojačavanja impresije.

Slikarski opus Miodraga Miška Petrovića je oslobođen naracije, tako da pikturalna privlačnost preuzima ulogu korespondenta sa posmatračem. U nameri da pojača ritam kompozicije autor pravi jasno definisane hromatske partije koje istovremeno poseduju vizuelnu autonomiju. U toj igri boja i površina stvara se bogata koloristička melodioznost koja otkriva lirsku senzibilnost ovog slikara. Ta brojna mala hromatska polja koje grade fabulu kompozije, istovremeno joj daju i ritam i dinamiku. One ujedno otkrivaju i umetnikov afinitet ka kompozicionoj organizaciji prostora što otvara mogućnosti za nova likovna istraživanja.